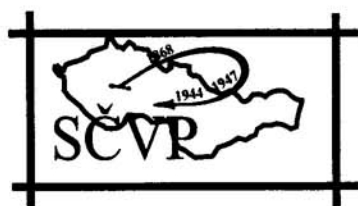

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2011

Vážení krajané, drazí přátelé,

mám neskutečně těžkou povinnost sdělit Vám všem, že zemřeli naši dva čelní představitelé, **pánové Oldřich Rejchrt a Ing. Jiří Hofman**. Všichni, kteří vědí jak dokonale pracovní tým předseda-tajemník spolu vytvořili, si uvědomujeme tuto obrovskou ztrátu pro naše SCVP.

Děkujeme jim, mnohokrát děkujeme, není dost díky, hluboce se klaníme jejich památce.

Jaromíra Ničová

V příštím Zpravodaji uveřejníme další vzpomínání na naše zemřelé.

Opravdový člověk Oldřich Rejchrt

Už ani nevím, kdy jsem se s Oldřichem Rejchrtem osobně seznámila. Jeho jméno jsem však poprvé slyšela v souvislosti s návrhem na nový památník v Českém Malíně. Tehdy se o něm mluvilo jako o inženýrovi. Později, když už jsme se znali osobně, jsem mnohokrát slyšela, jak se proti tomuto označení ohrazoval. Nebyl to tedy inženýr, ale byl mnohem víc. Byl to člověk, který toho hodně věděl a znal, o mnoho věcí se zajímal a jednal tak, jak to považoval za správné, ale vždy opravdově, neokázale, samozřejmě, nikdy si na nic nehrál. Nikdy neskrýval ani své chyby a pochybnosti.

Obdivovala jsem jeho schopnost přesně vyjádřit to, co měl na mysli, a přitom stručně, bez dlouhých řečí. Nikdy však nevystupoval jako suverén. Pokaždé se zdálo, jakoby čekal, zda mu posluchač jeho projev nebo jakékoliv vyjádření schválí. Oficiální projevy také po každé s někým konzultoval. Názory ostatních ne vždy akceptoval, ale nikdy je nesnižoval. Uznával právo na jiný názor.

Byla jsem ráda, když souhlasil se svou kandidaturou na funkci předsedy SCVP. Přijal tuto funkci, i když věděl, že v něm dřímá zákeřná nemoc. Když se po letech probudila, zachoval se zodpovědně a na funkci rezignoval. Věděl, jaký konec ho čeká, ale své pomalé odcházení přijímal s pokorou. Poměrně často jsme si telefonovali a po každé jsem s obdivem naslouchala, jak má i poslední dny svého života promyšlené a jak se jich snaží co nej-užitečněji využít. Jedna z posledních aktivit, kterým se věnoval, pokud mohl, byla práce s milovanými včeličkami. Celá naše rodina si ještě dlouho bude mazat chléb medem od jeho včeliček. Pokud byl schopen číst, vybral si k tomu Jiráskovy spisy. Vracel se tím do šťastnějších dob svého života. Do poslední chvíle se zajímal o činnost SCVP. Velmi ho zajímalo, jak probíhala pietní slavnost k výročí Českého Malína v Žatci. Dychtivě se vyptával na všechny podrobnosti slavnosti. Zajímal se i o zdravotní stav svého nejbližšího spolupracovníka ing. Jiřího Hofmana.

Tento Oldřichův zájem o okolní události u něho ovšem neznamenal únik od vlastní nemoci. Věděl, že se nezdářítečně blíží konec a připravoval se na něj stejně pečlivě jako na všechno

ostatní ve svém životě. Vybral si verš z bible na smuteční oznámení i píseň pro smuteční obřad. Nic lidského mu nebylo cizí. Ani smrt. Opravdový člověk.

Slávka Žáková.

Neúnnavný Volyňák Jiří Hofman

Dnes již nevím, v kterém roce to přesně bylo, když jsem v televizi zaslechla zprávu, že v Národním muzeu se koná výstava o Čechích z Volyně. Potěšilo mě to, ale hlavně jsem byla zvědavá. Od zrušení Věrné stráže jsem žádnou zprávu o Volyňácích neslyšela ani nečetla. Hned druhý den jsem se na výstavu vypravila. Moc lidí tam nebylo, jen sem tam někdo. Po prohlídce výstavy jsem si všimla, že u dveří sedí starší, štíhlý, pohledný pán, který tam byl již na začátku. Zeptala jsem se ho, zda má s výstavou něco společného. Řekl, že ano a představil se mi jako **ing. Jiří Hofman**. Hned mě začal informovat nejen o výstavě, ale také o Sdružení Čechů z Volyně. Zajímalo mě to a stála jsem i o členství, které mi nabídl.

Začala jsem chodit na schůze a postupně jsem zjišťovala, že Jiří patří nejen k zakladatelům Sdružení ČVP a k jeho neaktivnějším členům, ale že mu to fantasticky myslí a své myšlenky umí i precizně a srozumitelně vyjádřit. Postupem času jsme se stali blízkými spolupracovníky. Žasla jsem nad tím, co všechno stihl udělat, napsat, zorganizovat, zařídit. Velmi jsem si vážila jeho rozsáhlého díla a někdy až s kapkou závisť jsem sledovala, že ač technik, dovede se vyjadřovat jako spisovatel, ba i básník. Svědčí o tom řada jeho projevů a knih, které po něm zůstaly. Pracoval pro naše Sdružení doslova do posledních dnů svého života. Ještě asi měsíc před svým odchodem pronesl svůj poslední projev na zahájení výstavy o Českém Malíně v Lidicích. Byla bych ráda, kdybychom si jeho podstatnou část mohli přečíst i v dnešním Zpravodaji. Jiří si to zaslouží.

Slávka Žáková

Část posledního projevu ing. Jiřího Hofmana na vernisáži výstavy Český Malín-Lidice volyňských Čechů v Lidicích 11. 7. 2011

Několik dalších minut věnujeme informaci o nejtěžším období české menšiny na Volyni, tj. německé nacistické okupaci od června 1941 do února až března 1944. Shrnujeme je do čtyř charakteristických událostí:

1) Stupňující se teror okupantů vůči obyvatelstvu. Zničili Český Malín hroznějším způsobem než Lidice. Upálili a povraždili zde celkem 374 osoby české národnosti, z toho 105 dětí do 14 let. Bezúvodně postříleli třetinu občanů další obce Michny-Sergejevky. Přičteme-li k těmto obětem Čechy zaživa upálené a zavražděné v dalších obcích, pak je to celkem 466 osob.

Podobný osud jako Českému Malínu připravili nacisté mnoha ukrajinským vesnicím, které navíc před nástupem vražedných komand nejdříve letecky bombardovali. Za tím účelem bylo na letišti u Rovna na jaře 1943 po dobu asi tří měsíců devět bombardovacích letounů, které několikrát týdně bombardovaly ukrajinské vesnice. Vidával jsem je z usedlosti mého strýce, která byla blízko letiště.

2) Nelidskost vůči zajatcům. Hladem, mrazem a nemocemi morili tisíce sovětských zajatců v zimě roku 1941/42 v obrovském zajateckém táboře v Rovně, který představoval holé pole bez budov, ohraničené střeženými ploty z ostnatého drátu, připojenými na elektrický proud. Podobných vražedných míst bylo na okupovaném území Sovětského svazu mnoho.

3) Mučednictví židovských spoluobčanů. Pomoc Čechů těmto nešťastníkům je částečně zdokumentovaná ve dvou publikacích: *Volyňští Češi v prvním a druhém odboji* (autoři Hofman, Vaculík, Šire) a *Češi na ukrajinské Volyni v době holocaustu* (autor Hofman). V autentických záznamech zachránění zdůrazňují lidskost a ochotu riskovat, s níž se setkávali zejména u Čechů a baptistů (bez ohledu na národnost). Židovský historik *Shmul Spektor* v knize *The Holocaust of Volynien Jews 1941-1944* (400 stran) píše o 665 zachráněných s přičiněním volyňských Čechů.

4) Etnické vraždy páchané ukrajinskými nacionalisty - banderovci. Ve výše citovaných publikacích jsou uvedena jména 381 našich krajanů, které banderovci zavraždili nejhrůznějším způsobem, např.

- manželku předsedy místní organizace ČSBS v Žatci Bucharského, který byl v té době v I. čs. armádním sboru, přiblížil zaživa na vrata;
- dčevce Julii Dučinskou v Plosce u Dubna k smrti usmýkali za koněm, protože odmítla být jejich „sekretářkou“;

- otce nám dobře známé, obětavé volyňské aktivistky Heleny Křikavové Josefa Albrechta po krutém mučení vhodili položivého do studny spolu s dalšími dvěma Čechy.

Tak bychom mohli o způsobech boje „za vilnu ta samostijnu“ pokračovat i otrněnými příklady barbarství zejména vůči Polákům a Židům.

Byl jsem s jinými funkcionáři SCVP a ČsOL pozván na předpremiéru filmu LIDICE. Po jeho shlédnutí jsme usoudili, že k současným snahám některých „nesmiřitelných“ potomků sudetských Němců a některých jejich českých, zřejmě dobře placených, propagátorů by bylo v zájmu naší republiky postavit další věcný argument ve formě dobře udělaného filmu o Českém Malíně. Soudíme, že tvůrci filmu LIDICE v čele s autorem scénáře prof. Zdeňkem Máhlerem to u tohoto filmu opravdu dokázali.

Zpráva o úmrtí

Zpráva o úmrtí našich dvou čelních představitelů Sdružení volyňských Čechů, jedněch z nejzasloužilějších osobností Sdružení pana Oldřicha Rejchrt a pana ing. Jiřího Hofmana nás zaskočila otrněným způsobem.

Když jsem přečetla na internetu tuto zprávu, nebyla jsem schopna uvěřit, že by to bylo možné. Až když jsem dále četla parte obou našich vzácných krajanů, skutečnost byla nevrtná i tak podivná náhoda, že odešli v průběhu jednoho týdne.

I když jsme věděli, že naši představitelé mají zdravotní problémy, a proto se vzdali náročných funkcí, přece jen jejich neustálý zájem a aktivita v organizaci do tak nedávné doby nám dávala naději, že si jen odpočinou a budou i nadále našimi skvělými rádci a vzorem lidského konání. Bohužel.

Když jsem pak dále četla komentáře ze životů zesnulých, tak i když mnohé z jejich života bylo známo, mnohé z toho si je potřeba stále připomínat a nést v sobě jako životní standard.

Například nekrolog, kterým se rozloučil se svým tatínkem ing. J. Hofmanem jeho syn Jiří Hofman je nejen obrazem krásného rodinného soužití, lásky, vzájemné úcty, obdivu, vděku a v přehledu jen některých z nespočítelného množství aktivit a zanechaných historických, kulturních a literárních hodnot, i skvělým obrazem hrůzy vzácného člověka.

Dovolím si tu jen malou vzpomínku z tak činného života pana Hofmana. Když sestavoval seznamy nejrůznějších skupin volyňských Čechů v armádě či v civilu, v rámci sepisování Dějin volyňských Čechů ve spolupráci s doc. Dr. J. Vaculíkem CSc., tak u vědomí důležitosti těchto dokumentů, aby nebyl někdo opomenut či špatně zařazen, nejčastěji vinou špatně čitelných zdrojů, mnohokrát se obracel na spolukrajaný osobně i výzvou ve Zpravodaji, aby předkládané seznamy kontrolovali a hlásili mu nesrovnalosti. Ty znova prošetřoval a pořizoval nové seznamy. Byla to úmorná mravenčí práce, ale pro sepsání nezkraslených, důvěryhodných dějin, nezbytná. Musím se přiznat, že jsem měla velikou radost, když jsem našla v seznamu legionářů z 1. světové války jméno našeho milého strýčka Jaroslava Antona ze Straklova českého mezi několika dalšími členy straklovských legionářů, o kterých se hovořilo jen doma a bez předpokladu, že by se dostali do dějin.

Životy tak náhle zemřelých obou našich vzácných osobností byly vrchovatě naplněny tím nejlepším, co je člověk schopen vykonat. Ať jejich ideály a díla slouží příkladem!

V. Suchopárová

Důležitá upozornění z regionů

Moravskoslezský region

Milí krajané a jejich přátelé! Znovu Vám připomínáme, že Moravskoslezský region pořádá celostátní setkání krajanů, které se koná **8. října 2011 v Suchdole nad Odrou**, kulturní dům. Začátek je v 10 hod., prezentace již od 09 hod. Nezapomeňte se do **3. října** přihlásit u hospodářky p. Novotné Zdenky, Na Vyhliďce 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína, či. Mobilu 736 100 352. Můžete se také přihlásit u svých důvěrníků. Poplatek 200,- Kč je možno platit při prezentaci. V ceně je přípitek, oběd, káva a svačina. Bude tombola, tak si připravte do ní předměty. Prosíme o dodržení termínu přihlášení.

Na všechny se těšíme. *Za regionální výbor:*

Dr. Vladimír Samec předseda

Marie Seitlová tajemnice

Příspěvek do srpnového Zpravodaje z regionu Litoměřice

OZNÁMENÍ

Výbor regionu Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 7. října 2011 v 10.00 hodin, se koná **POSVÍCENSKÉ SETKÁNÍ**, které se uskuteční opět v sále Koliby na Výstavišti Zahrada Čech v Litoměřicích.

Na programu setkání bude rovněž vzpomínka na Karpatko-dukelskou operaci.

Srdečně zve za výbor regionu Litoměřice

Daniela Zelenková, jednatelka

VÝZVA

Rady černobylynských krajanů

Vážení krajané,

V souvislosti s přípravami výstavy fotografií a dokumentů o životě reemigrantů z oblasti Černobyli, která bude částí **Fóra černobylynských krajanů k 20. výročí návratu do staré vlasti a usídlení v ČR** (Jaroměř-Josefov dne 8. října 2011) rád bych Vás požádal o poskytnutí materiálu k této výstavě. Fotografie a dokumenty (respektive maskované kopie) pošlete na poštovní adresu: O. S. Spektrum, Masarykovo nám. 1, 551 02 Jaroměř Josefov, nebo na mail: boris.iljuk@uhk.cz). Zasláné originály po jejich skenování budou vráceny majitelům.

Jménem realizačního týmu

Doc. Boris Iljuk, CSc.,

předseda Rady černobylynských krajanů

Region Šumperk

Vážení krajané a přátelé,

Rok plynul jako voda v potoce a je tu zase 13. červenec, 68 výročí vypálení Českého Malina na Volyni. I letos náš šumperský region s Obecním úřadem v Novém Malíně uspořádali důstojnou vzpomínku na toto výročí.

9. července za pěkného počasí v 10.30 hodin začala hrát vojenská hudba smuteční pochod, vojáci přinašeli věnce různých organizací. Kdybyste viděli kolik těch věnců a kytic bylo! Byl zaplněn celý prostor před památníkem. Ještě ani jeden rok jich tolik nebylo...

Poté začaly projevy a zdravice hostů. Zástupce parlamentu, zástupce olomouckého kraje a mnoho dalších. Nakonec měla slovo naše nová předsedkyně celostátního výboru Svazu Čechů z Volyně a jejich přátel milá Jaruška Němcová-Ničová z Brna. Všechny srdečně pozdravila a při té příležitosti měla přání, aby se do svazu hlásily naše děti, aby to volyňské nepřišlo v niveč.

Po civilním obřadu byla sloužena panychyda. Sloužili pravoslavní faráři a zpíval pravoslavný sbor. Po ukončení zazněla naše hymna (hrála vojenská hudba).

Rozešli jsme se do svých domovů se svými hosty a přáteli. Všichni naši vzácní hosté a vojáci byli pozváni na společný oběd do školní jídelny. Děkujeme tímto vedoucí paní Olince Složilové a kuchařkám za dobrý oběd a za jejich ochotu mimo pracovní dobu, že nám vyšly vstříc.

Co dodat na konec? Aby nám Bůh dopřál ještě trochu zdraví, abychom se mohli v takovém množství setkat za rok... *Za region Ala Bilková*
Za region Praha děkujeme za důstojnou vzpomínku na oběti v Českém Malíně a za báječné pohostění. *Irena Malinská*

Jaroslav Perný

by letos oslavil 105. narozeniny ...

Po absolvování zemědělské školy jsem se

v roce 1953 stal pracovníkem Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělské chmelařské pobočky v Žatci. V tomto roce jsem se také poprvé osobně i pracovní setkal tehdy s předsedou Jednotného zemědělského družstva v Liběšicích u Žatce s panem Jaroslavem Perným.

Neobyčejně velký zájem jevil o zvýšení úrovně chmele v jejich družstvu. Nyní stručně k osobě pana Perného, tak jak je o něm psáno v Chmelařské ročence. Pan Jaroslav Perný se narodil v únoru 1906 v Kvasilově na Ukrajině, kde jeho otec byl učitelem. Byl mimo jiné také absolventem reálky. Jejich rodina také musela odejít z domova a on se po několika letech dostal do Buzuluku, kde se v době druhé světové války tvořil 1. samostatný armádní sbor. Po krátké době byl z Buzuluku poslán do vojenské důstojnické školy. První válečný křest si odbyl ve známé bitvě u Sokolova. Později v hodnosti důstojníka byl náčelníkem štábu dělostřeleckého praporu, kde navázal velmi dobrý osobní vztah s velitelem sboru armádním generálem Ludvíkem Svobodou. Po válce a odchodu do civilu nedlouho hospodářil v Liběšicích. Dále ve chmelařské učence píše, že měl velkou zásluhu na prosperitě tehdejšího místního zemědělského družstva. Byl zastáncem nových metod v pěstování chmele, ověřených výzkumných ústavem chmelařským v Žatci. Především zavedl rušení přestálých chmelnic a jako jeden z prvních zavedl pěstování chmele v širokých sponech. O válce se nerad bavil, protože tvrdil, že válka je největší zlo lidstva. Byl velkým milovníkem přírody a myslivosti. Mnoho let byl také velice úspěšným předsedou velkého mysliveckého sdružení v Liběšicích.

Již v roce 1958 mu Mezinárodní sdružení pěstitelů chmele udělilo mezinárodní chmelařský řád „Rytíř chmelového řádu“. Pan Perný je zařazen mezi významné chmelařské osobnosti. Pan plukovník Jaroslav Perný by se v letošním roce dožil 105 let. Zemřel v roce 1984.

Václav Nesvadba

Nevšední zážitek

Když jsem se jednoho krásného dne v roce 2010 zúčastnil krajského setkání SČVP regionu Chomutov a seznámil se tam s mladými, inteligentním a sympatickým mužem jménem Roman Štěr, vůbec jsem netušil, co mi toto seznámení přinese. Pak při dalším setkání tuším, že to bylo v Praze v hotelu Legie jsme se oba opět setkali na schůzi CV SČVP. Při soukromém rozhovoru se Roman zmínil o tom, že navštěvuje Válečný archiv Ministerstva obrany. Když jsem to zaslechl, zbystřil jsem a zeptal se: „Ty máš možnost navštěvovat Válečný archiv MO? A byla by možnost, abys mě vzal s sebou?“ Roman odpověděl: „Myslím, že ano, ale musel bych se na to nejprve zeptat a potom tě tam nahlásit.“

Nesmírně mě to potěšilo, neboť už před léty navštěvoval tento archiv můj krajan a milý přítel ing. Václav Širc, kamarád z Volyně (z Českých Novin). V té době byl Válečný archiv v Litoměřicích. Jednou při setkání mi Václav vyprávěl, že byl opět v archivu MNO a že tam narazil na válečný deník 3. čs. samostatného ženijního praporu v SSSR, který v letech 1944-45 psal četař Josef Holec, tehdy ve funkci náčelníka praporu. To mě velmi nadchlo a inspirovalo tak, že jsem zatoužil archiv také navštívit. Václav Širc mi slíbil, že se na to zeptá. Jenže čas běžel, milý přítel Věna onemocněl a slíbená návštěva archivu se už neuskutečnila.

Po letech tato myšlenka znovu ožila a ejhle! Najednou mi volá můj nový přítel Roman, abych se morálně připravil na to, že 3. května 2011 pojedou do Prahy. „Já tě na autobusovém nádraží ve Zličíně vyzvednu a půjdeme spolu do vojenského archivu.“ To byla bomba!

Celou noc i v úterý ráno vydatně přšelo a foukal studený vítr, ale od cesty do Prahy mě to neodradilo. V 7.15 jsem odjížděl ze žateckého nádraží směr Praha. Roman mě podle ujednání čekal ve Zličíně u metra a hned nato jsme zamířili k budově archivu.

Musím se přiznat, že všechna ta mizérie a ne-přízeň počasí zmizely, když jsem držel v rukou složku se spisovou značkou „3. čs. sam. prapor v SSSR“. A můj zrak už hladil praporní rozkazy na různém druhu i velikosti papíru, psané různými pery a inkoustem, jak to bylo v té době a v těch podmínkách dostupné. V tom okamžiku se moje myšlenky vrátily zpět o 67 let. Najednou jsem byl mezi veliteli a spolumojovníky ženisty!

V praporních rozkazech jsem mimo jiné četl o povýšení kamarádů do vyšších hodností i o svých povýšeních z hodnosti desátníka na četaře, později rotného, ale také o svém jmenování do funkce „náčelníka štábu 3. čs. sam. žen. prap. v SSSR“. To už něco znamenalo! Trebaže hodnost zůstala tehdy poddůstojnická, zmíněná funkce mi přinesla důstojnické dávky keksů a cigarety Camilky, které jsem sice nekouřil, ale mohl je rozdávat kamarádům. (Musím se zmínit, že na každé krabičce byl nápis: „Dar kanadských krajanů bojujícím českým krajanům v SSSR“.)

Opakuji znovu, že jsem se vrátil do doby, kdy jsem toto všechno prožíval a psal, i když to byla doba válečná, doba hrozná a nebezpečná, kdy smrt hrozila každému a každým okamžikem. Mimořádně, střepina z nepřátelské miny se mi zasekla do hlavy nad levým uchem. Bylo to 17. listopadu 1944 v dopoledních hodinách ve Vyšném Komárníku, první osvobozené obci na Slovensku. Po operaci ve vojenském zdravotním středisku v polských Jaslskách jsem byl převezen s ochrnutým jazykem a hlasivkami (nemohl jsem vůbec mluvit) a s ochrnutou polovinou těla do ruské vojenské nemocnice ve Starém Samboru v Polsku. Tam jsem si pobyl až do 31. ledna 1945. Dne 17. května 1945 jsem však se spolumojovníky 3. ženijního praporu pochodoval Prahou.

Za nevšední zážitek ještě jednou upřímný dík, milý Romane.

Plk. v.v. Josef Holec

Zvon z České Janovky v Rusíně

V České Janovce, na křižovatce směrem na Špakov, Novošulky a Hrušvici stála dřevěná zvonička, na které se každodenně zvonilo tzv. „klekání“ které vyzývalo místní obyvatele k modlitbě Anděl Páně. Kromě toho se zde vždy v květnu konaly májové pobožnosti ke cti Panny Marie. Zvonička byla zhotovena z přírodního materiálu na „dvojáku“ (stromové vidlici) byla umístěna stříška.

Josef Hudrik (ročník 1931) vypráví, že jeho děda Ondřej Hudrik byl zvoníkem na této zvoničce a se svou ženou Annou chodil pravidelně zvonit.

Když v roce 1947 čeští obyvatele rozhodli z České Janovky vystěhovat, Ondřej a Anna Hudrikovi odvezli zvoněk z této zvoničky do Čech. Až do roku 1993 odpočíval tento zvon se stodole u Hudrikových v Rusíně na Osoblažsku. Teprve až když byla v Rusíně ve spolupráci

s bývalými rodáky, žijícími dnes v Německu, postavena a vysvěcena nová kaple-kaple smíření, věnovali Hudrikovi tento zvon do věže ruského kostelíka, stojícího na kopci nad vesnicí, na místě někdejší kaple, zničené dělostřeleckou palbou v roce 1945.

Později nechal krnovský děkan P. Ludvík Kus nainstalovat na věž hodiny a napojit je na tento zvon. Od roku 2005 odbijí tento volyňský zvon z České Janovky každou celou hodinu čas nynějším obyvatelům a jeho příjemný tón se opět nese krajinou.

Mgr. Ludmila Čajanová, Krnov

Vážená redakce

Po dlouhé době jsem se rozhodla opět napsat článek do Zpravodaje SČVP a to po přečtení článku ze vzpomínek paní Čvančarové-Havričkové ve Zpravodaji č. 6 pod názvem „I v hrůze šel život dál“. Já jsem si vzpomněla na podobný příběh. Zažila jsem ho ve městě Rovno. Když 2. února 1944 do vsi Juljana 8. km. od m. Luck do lesnaté krajiny po bojové události a odstupů fašistů jak německých tak i maďarských, poté nastoupila první skupina ruských vojáků na koních, to ještě stihli fašisté několik z nich zastřelit i s koňmi a ti zůstali dlouho ležet mrtví u lesa, pak přišli další ruští ozbrojenci. S velkou radostí jsem je uvítala po mém strastiplném a tragickém prožívání a ztrátě celé mé rodiny a příbuzných, kde v té hrozně okupované fašisty době ani já a moje rodina nenašla pomoc a pochopení ve své rodné vsi, ba naopak zradu a udání. Nápor fašistů se opět ozval a mně nezbylo nic jiného a bez váhání jsem odešla z Juliany přes Luck do Rovna. Bombardování v Lucku se zvyšovalo a mnoho obyvatel z Lucku a okolí se odebralo pěšky do Rovna, kde se zdálo, že na blízku ruských vojáků najdou ochranu. Usídlila jsem se tedy ve městě Rovno opět v polské rodině s pěti dětmi v podkrovní místnosti a jala si hledat obživu. Naproti přes silnici stál dům na ul. J. V. Stalina s nápisem „Stolovaja Nr. 6“ a jala si hledat práci na obživu. Nebyla to ještě jídelna, ale hodlalo se z ní teprve udělat. Zašla jsem tedy tam a jeden Polák hodlal dělat vedoucího a ptala jsem se ho, zda-li mám šanci se zde zaměstnat, podmínka byla zda-li jsem Polka. Naštěstí jsem měla polské doklady, tak jsem byla přijata. Byly jsme tři polská děvčata, polská kucharka a ten vedoucí. Začátky byly těžké, dřina. Hlavně zařídil jídelnu, stoly, židle a plotnu na vaření a také aby bylo z čeho vařit. Když se vytvořily sovětské úřady, byl ten polský vedoucí vyhoštěn a nahrazena ruská vedoucí. Městská obchodní síť na zásobování (Gortorg) hlavně dodával brambory, ruský chleba (ten byl většinou z otrub a jen 10 kg chleba na osobu. A kosti z jatek. Maso šlo na frontu, válka zuřila, byl teprve únor, březen 1944. Vařila se jen polévka, to byl první chod, a na druhý brambory a z vývaru zahuštěná omáčka a těch dkg. chleba. Vařili jsme jen tento oběd, každý den stejně a rozdávali na talony (stravenky) které dostávali od sovětského úřadu. Strávníci byli vyhladovělí, vracející se z koncentračních táborů, z ghatt (kdo měl štěstí přežít) po zranění s války, z nemocnic a nezpůsobili se vrátit zpět na frontu a další. Tři dlouhé řady stolů a plno strávníků. V tom jsem zahlédla jak po silnici vedou dlouhou řadu sovětských zajatců, které jsem některé z nich poznala z nucených prací na Juljaně v lesích, kde jsem i já s nimi pracovala a vedli je s puškami v rukou ozbrojení sovětské strážníci rovnou do vězení. Vyběhla jsem ven a jeden

z nich volal na mně Galina, Galina, tak mně jmenovali, poznal mně jeden ze zajatců, (bývalý učitel) zalezla jsem zpět, neboť by i mně odvedli do vězení. Stalinův rozkaz zněl: „nikdo z vojáků se nesmí dostat do německého zajetí, raději se má zastřelit“. Tak probíhaly dny a mrazy byly třeskuté. Na tržištích v Rovně se stavěly šibenice - bylo jich 7 nebo 8? Když jsem měla pohromadě 60 rublů, tak jsem si šla koupit na tržiště český bochník chleba, tolik stál. To byla moje celodenní strava, voda a chléb a pokud zbyla v jídelně nějaká polévka.

Jinak jsem můj talon/stravenku přidala někomu, jiným potřebnějším, nemohla jsem se dívat na ty zubožené chudáky, přeživší hrůzy fašistického utrpení, aby měli dvojitou porci. Zejména, zejména jsem sotva poznala zubní doktorku paní Kolodějcovou, ta vypadala k nepoznání, taková krasavice a sotva se držela na nohou. Chodila jsem si k ní léčit zuby ještě za vlády Polska, když jsem chodila v Lucku do školy. Tak dovedl zničit největší zločinec lidstva, hitlerovský fašismus, s Hitlerem v čele.

Na tržišti v Rovně už ty šibenice byly připravené a my na výzvu vedení města jsme museli na ten stanovený den a hodinu se dostavit na určené místo, kde se měla konat hrůzná scenerie věšení Banderovců a my se měli na to dívat. Dostavila se tam na tržiště spousta národa a sovětská stráž přivázela mladé chlapece oděné v bílých plátěných úborech přímo pod šibenice, někdo tam promluvil krátký projev a nikdo z nás by to raději neviděl. Kati jim dali oprátky na krk a někdo z chlapců zařval „Sláva Ukrajině“ a pak se oprátky zařizly na jejich hrdla a zvedly se nahoru. Následovaly silné mrazy a mrtvolny na šibenicích visely dlouhou dobu, neboť půda byla zmrzlá a nedalo se jich zakopat. Při silném mrazu-větru se mrtvolny houपालy a chrastily o sobe. Muselo se čekat na tání, aby se tržiště vyklidilo a mohlo opět fungovat. Tržnice se opět hemžila prodejci, potravinami a kupujícími, potraviny všemě ze zemědělských přebytků a hodně se prodávalo použité šatstvo a obuv po zavražděných desetitisících Židů nacistickými vrahy a jejich pomocníky.

Esterkesová Helena

P.S. Mám prosbu, kdo by mě mohl poslat knihu s názvem „Eto bylo pod Rovno“, samozřejmě v češtině, na dobírku, osobně jsem znala tyto hrde partyzány v čele s Nikolajem Strutinským, byla bych moc vděčná,

Esterkesová

NAŠI JUBILANTI...

Region Praha

Třetí čtvrtletí:

Červenec: 60 let Pichrt Zdeněk z Novin Českých, nyní Praha 5. 70 let Kinská Naděžda Kruky-Verba, nyní Rudimov. 75 let Holousová Zita z Lucka, nyní Česká Lípa. 82 let Štefl Václav z Kněhyně, nyní Praha 5. 83 let Klicpera Josef z Volkova, nyní Králův Dvůr. 84 let Vránová Vlasta z Ládovky, nyní Mimoň. 86 let Vrbová Janina z Lucka, nyní Praha 4, příslušnice 1. Československého armádního sboru. 87 let Pálková Soňa Mlýnov-Kroužky, nyní Moravský Beroun a PhDr. Roubíčková Alla z Rovna, nyní Praha 10. 90 let Anděl Bohuslav z Novin Českých, nyní Praha 9. 93 let Kubešová Libuše z Kijeva, nyní Praha 1.

Srpen: 55 let Slanařová Iva z Podbořan, nyní Neratovice. 81 let Nováková Emilie ze Zálesí, nyní Ludvíkovice. 83 let Ing. Kindl Josef z Buderáže, nyní Praha 4.

Září: 25 let Štěr Roman z Jeseníku, nyní Praha 5. 82 let Holubová Věra z Umáně, nyní Praha 7,

príslušnice 1. Československého armádního sboru. 87 let Ing. Miloslav Masopust z Českého Straklova, nyní Praha 4, příslušník 1. Československého armádního sboru. Všem jubilantům co nejsrdčeji blahopřejeme, do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a životní pohody. *Za členy regionu Roman Štěr*

Region Cheb

Čtvrté čtvrtletí

Říjen: 85 let ThDr. Jan Krivka z Hulče, západočeský arciděkan pravoslavné cirkve, nyní Františkovy Lázně

Listopad: 83 let Albína Pečínková z Chomoutu, nyní Nebanice-Dobroše

Prosinec: 70 let Lída Krejčová ze Sofievky, nyní Třebeň, 81 let Jiří Zahradník ze Straklova, nyní v Chebu.

Štěstí, zdraví, a životní pohodu do mnoha dalších let přejí jménem krajanů,

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Moravskoslezský region

Nový Jičín 4. čtvrtletí

Říjen: 55 let, Ing. Kovářová-Bubíková Danuše, nar. v Opavě, bytem Ostrava-Zábřeh. 70 let Řehák Rostislav ze Stromovky, bytem Studénka. 80 let Haráková Evženie z Dembrovky, bytem Char. Domov, Moravec. 86 let Kiml Stanislav z Tršic, bytem Hukovice.

Listopad: 81 let Břeň Miroslav z Novostavce, bytem Kocliřov u Svitav. 83 let Firt Emanuel ze Zborova, bytem Kunín. 85 let Zemanová Milada z Rovna, bytem Opava, 86 let Mikulenkova Barbora z Mstěšína, bytem Vítkov, 87 let Rožášová Irena z Rovna, bytem Opava, 89 let Perman Bohumil z Rovna, bytem Opava

Prosinec: 55 let Kantorová Emilie nar. v Krmové, bytem Brantice, 83 let Klabanová Marie z Mstěšíně, bytem Suchdol nad Ondrou, 83 let Fofová Františka z Račina, bytem Horní Povelice-Osoblaha, 88 let Kubínová Emilie z Dembrovky, bytem Krmov

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za region: Dr. Vladimír Samec předseda

Marie Seitlová - tajemnice

Region Chomutov

4. čtvrtletí

Říjen: 80 let, Alexandr Hývl, ze Semidub, nyní Klášterec n./Ohří. 80 let Jaroslav Hons z Volkova, nyní Nová Ves u Chomutova

Listopad: 92 let, Josef Kalcovský, z Mirohoště, nyní Dygrynova Praha 9

Prosinec: 91 let, Evženie Chárová, z Čeljabinska, nyní Chomutov. 85 let, Emilie Sršňová, z Ledochovky, nyní Chomutov.

Všem jubilantům hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Žatec

Září: 80 let Marie Martinovská, Žatec. 80 let Klára Jandová, Aš. 81, Vlasta Plocová, Žatec. 81 Rostislav Jankovec, Žatec. 81 let Helena Beldíková, Hrušovany. 82 let Josef Saňulka, Soběchleby. 86 let Naďa Brůhová Staňkovic. 86 let, Ludmila Maršíková, Žatec.

Říjen: 65 let Václav Ré. St. Zámky. 75 let Božena Souková, Žatec. 80 let Larisa Kloučková, Žatec. 81 let Alžběta Němečková, Žatec. 81 let Ladislav Jůna, Velká Černoc. 84 let Božena Krejčová, Žatec. 84 let, Marie Šircová, Jimlín. 84 let, Josef Junk, Soběchleby. 83 let Václav Malhaus, Libědice. 89 let Bohumil Filípek, Žatec.

90 požeňaných let Anna Rejzková, Staňkovic. Všem těmto jubilantům mnoho zdraví, štěstí do dalších let přeje za náš region *Kamila Ondrová*

Region Mohelnice

4. čtvrtletí

Říjen: 82 let Mastný Josef z Omelan, bytem Lanškroun, 60 let Zajíček Zdenek z Mohelnice.

Listopad: 75 let Antonín Novotný z Chomoutu, bytem Náhlo.

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohody.

Za region Machovská

Region Olomouc

2. pololetí

Červenec: 65 let Derychová Antonie z Moldavy, bytem Oldřichov.

Srpen: 70 let Skaldová Jiřina z Moldavy, bytem Odry.

Září: 86 let Fišerová Marie z Moldavy, bytem Nedvězí

Říjen: 83 let, Dubická Eugenie z Omelanštiny, bytem Olomouc. 75 let Zapletalová Vlasta z Moldavy, bytem Hněvotín.

Listopad: 55 let Vlasáková Irena z Ulbárova, bytem Olomouc.

Prosinec: 88 let. Bouzek Václav z Dorostaje, bytem Olomouc.

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

Za region Polák Vladimír

Region Broumov

Červen: 85 let Josef Lebedinský, nar. Kněhynky, nyní Jaromeř.

Do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohody. *Za region Alexandr Stejskal*

Region Mariánské Lázně

60 let Mudr. Tuháček Vlastimír, Mar. Lázně, (všichni Mar. Lázně). 75 let JUDr. Votava Richard 75 let. Antuňuková Lída, Kynžvart, 82 let Baťková, Emilie, Klimentov. 82 let Tenglerová Emilie, Těšňov 2 Milíkov.

Všem zdraví a štěstí za region před. Juha

Region Tachov

3. čtvrtletí

Červenec: 86 let Danajová Lydie. 75 let Jan Váňa.

Srpen: 75 let Velich Stanislav. 80 let Vanická Miloslava.

Září: 86 let Matasová Irena.

Všem mnoho pevného zdraví, štěstí, spokojenosti a lásky svých bližních přeje za region

Michlová Alžběta

Štěstí, zdraví a spokojenost přeje všem jubilantům i Zpravodaj

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Broumov

S lítostí oznamujeme, že dne 17. 7. 2011 nás ve věku 82 let opustil náš krajan pan Vladimír Ledvína, rodák z Terešova. Dnes bytem v Šanově u Broumova. Pozůstalé rodině upřímnou soustrast vyjadřuje Alexandr Stejskal

Region Praha

Po dlouhé, těžké nemoci, dne 17. 7. 2011 ve věku 81 let zemřel dlouholetý zasloužilý člen regionu Praha, promovany právník Jaroslav Klicpera, rodák z Českého Volkova.

Nechť je mu česká země lehká!

Region Žatec

Dne 21. 5. zemřela Marie Svítková z Tvršic, 80 letá, Dlouhé pole.

Dne 9. 6. zemřel Rostislav Valenta, 82 letý z Podbořan, rodák z Lipian u Lucka.

1. července nás nečekaně opustila naše milá přítelkyně Jiřinka Bajborová-Voženilková ze Žatce, 85 letá, rodem z Zdobunova. Byla příslušnicí ve válce Svobodovy armády.

17. 7. zemřela po dlouhé nemoci Antonie Kleinová ze Žatce 87 letá, pocházela z Mirohoště.

25. 7. zemřela Marie Soukupová-Čajová z Podbořan, rodačka z Ludhardy, 68 letá.

Všem těmto našim zemřelým členům lehké odpočinutí a pozůstalým rodinám upřímnou soustrast projevuje za náš region

Kamila Ondrová

Všem rodinám zemřelých projevuje upřímnou soustrast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond červen - srpen

Region Moravskoslezský:

Jaroslav Řehounek Fulnek, 300 Kč, Marie Ziráňková, Třeboň, 500 Kč

Obvod Opava:

Jiří Březinský, Opava, 100 Kč, Vlasta Fáborská, Opava 100 Kč, Vlasta Fialová, Opava, 100 Kč, Marie Hudečková, Nové Libice, 200 Kč, Anna Klimundová, Opava, 100 Kč, Irena Rožášová, Opava, 100 Kč, Irena Trumplová, Opava, 100 Kč, Milada Zemanová, Opava, 100 Kč, Marie Ziráňková, Třeboň, 100 Kč

Region Chomutov:

Alexandr Čech, Škrle, 300 Kč

Region Praha:

Vladimír Jeníček, Žinkovy 200 Kč, Zbigniew Wojcieszek, Varžava, 1000 Kč, Libuše Vokurková, Hořovice, 50 Kč a Ludmila Klejšmídová, Jaromeř, 400 Kč

Region Litoměřice:

Blažena Vinšová, 100 Kč, Věra Šebestová 100 Kč, Renata Hyngarová, 150 Kč

Region Uničov:

Marie Škrabánková, 500 Kč

Region Brno.

Amálie Svobodová, Blatnice, 420 Kč

Region Šternberk:

Pavel Tarnavský, Paseka, 500 Kč

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10, tel.: 274817539. Podávání novin. zásek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 09. 2011